

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Dâmbovița (Rumunia) w dniu 24 stycznia 2007 r. — Ministerul Administrației și Internelor przeciwko Gheorghe Jipa

(Sprawa C-33/07)

(2007/C 140/10)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Tribunal Dâmbovița

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ministerul Administrației și Internelor — Direcția Generală de Pașapoarte București (ministerstwo administracji i spraw wewnętrznych — dyrekcja generalna ds. paszportów w Bukareszcie)

Strony pozwana: Gheorghe Jipa

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 18 WE (w wersji skonsolidowanej opublikowanej w Dz.U. C 325 z 24.12.2002 r.) powinien być interpretowany jako stający na przeszkodzie temu, aby obowiązujące w Rumunii uregulowania prawne [na mocy art. 38 i 39 ustawy (Legea) 248/2005 w sprawie reżimu swobodnego przemieszczania się obywateli rumuńskich za granicą] wprowadzały przeszkody w wykonywaniu swobody przemieszczania się osób.
- 2) a) Czy art. 38 i 39 ustawy 248/205 (przepisy krajowe), które zabraniają określonej osobie (obywatelowi rumuńskiemu, a obecnie, Unii Europejskiej) swobodnego przemieszczania się w innym państwie (w tym przypadku członku Unii Europejskiej) stanowią przeszkodę w swobodnym przepływie osób przewidzianym w art. 18 WE.
- b) Czy jedno z państw członkowskich Unii Europejskiej (w tym przypadku Rumunia) może wprowadzić ograniczenie w wykonywaniu swobody przepływu obywateli na terytorium innego państwa członkowskiego.
3. a) Czy „nielegalny pobyt”, o którym mowa w przepisie krajowym zawartym w rozporządzeniu rządowym (Hotărârea Guvernului) 825/2005 zatwierdzającym porozumienie między rządem Rumunii, z jednej strony, a rządami Królestwa Belgii, Wielkiego Księstwa Luksemburga i Królestwa Niderlandów, z drugiej strony, dotyczącego ponownego przyjmowania osób, które znajdują się w sytuacji sprzecznej z prawem (przepis, na podstawie którego została wydana decyzja o ponownym przyjęciu pozwanego, który znajduje się w sytuacji „nielegalnego pobytu”) stanowi względ „porządku publicznego” lub „bezpieczeństwa publicznego”, o których mowa w art. 27 dyrektywy 2004/38/WE⁽¹⁾, tak iż można wprowadzić ograniczenie swobodnego przemieszczania się takiej osoby.

- b) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy art. 27 dyrektywy 2004/38/WE w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich powinien być interpretowany w ten sposób, że państwa członkowskie mogą stosować ograniczenia w swobodzie przemieszczania się i pobytu obywatela Unii ze względów „porządku publicznego” i „bezpieczeństwa publicznego” w sposób automatyczny, bez weryfikowania „indywidualnego zachowania”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 158, str. 77.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 14 grudnia 2006 r. w sprawie T-237/02 Technische Glaswerke Ilmenau GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 8 marca 2007 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-139/07 P)

(2007/C 140/11)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Kreuzsitz i P. Aalto, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Technische Glaswerke Ilmenau GmbH, Schott Glas, Królestwo Szwecji i Republika Finlandii

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2006 r.⁽¹⁾ w sprawie T-237/02 Technische Glaswerke Ilmenau przeciwko Komisji, stwierdzającego nieważność decyzji Komisji z dnia 28 maja 2002 r. w zakresie, w jakim odmawia ona Technische Glaswerke Ilmenau GmbH dostępu do dokumentów związanych z postępowaniami w sprawie kontroli pomocy państwa przyznanej tej spółce oraz
- obciążenie Technische Glaswerke Ilmenau GmbH kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawie T-237/02, stwierdzającego nieważność decyzji Komisji z dnia 28 maja 2002 r. w zakresie, w jakim odmawia ona Technische Glaswerke Ilmenau GmbH dostępu do dokumentów związanych z postępowaniem w sprawie kontroli pomocy państwa przyznanej tej spółce.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu i Trybunału, strony, a więc także beneficjent pomocy, nie mają prawa dostępu do dokumentów w przypadku postępowania w sprawie kontroli pomocy państwa. Wynika z tego, że w pkt od 87 do 89 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że nie istniały szczególne okoliczności w sposób oczywisty wskazujące na to, że należało odmówić żądaniu dostępu do dokumentów. Komisja twierdzi bowiem, że z orzecznictwa jasno wynika, że omawiane dokumenty w całości objęte są wyjątkiem od prawa dostępu do dokumentów, a więc każdy dokument nie powinien być indywidualnie badany.

Ponadto, postępowania w sprawie kontroli pomocy państwa to postępowania prowadzone przeciwko państwu przyznającemu pomoc, w szczególności w przypadku, gdy beneficjent pomocy nie jest do niej uprawniony. W związku z tym, w odniesieniu do kwestii dostępu do dokumentów istotne jest to, co orzekł sam Trybunał w ramach postępowań w sprawach o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państw członkowskich na mocy art. 226 WE, a mianowicie, że nie istnieje publiczne prawo dostępu do dokumentów w tego rodzaju postępowaniach.

Zdaniem Komisji, zaskarżony wyrok prowadzi również do absurdalnych skutków, a mianowicie do tego, że powszechny krąg odbiorców na podstawie ustawodawstwa wspierającego przejrzystość, czyli rozporządzenia nr 1049/2001⁽²⁾, korzysta z szerszego prawa dostępu do dokumentów niż beneficjent pomocy, który jest bezpośrednim uczestnikiem tego postępowania toczącego się przeciwko niemu i który jest także — właśnie z powodu tego, że sprawa dotyczy go indywidualnie i bezpośrednio w rozumieniu art. 230 ust. 4 WE — uprawniony do wniesienia skargi na decyzję kończącą postępowanie. Jeszcze trudniej zrozumieć powody dalszych konsekwencji [zaskarżonego wyroku], a mianowicie sytuację, w której skarga beneficjenta pomocy oparta na znajdującym zastosowanie orzecznictwie może zostać oddalona, podczas gdy nie ma takiej możliwości w odniesieniu do skargi beneficjenta pomocy albo niezależnej strony trzeciej, opartej na rozporządzeniu w sprawie przejrzystości.

W trzecim zarzucie odwołania Komisja kwestionuje okoliczność, że zaskarżony wyrok nadaje odmienne znaczenie temu samemu wyrażeniu, czyli pojęciu „dokument” w liczbie pojedynczej, zawartemu w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 i w jego art. 6. W rozumieniu art. 4 ust. 2 pojęcie to oznacza, że każdy dokument należy indywidualnie rozważyć w związku z odmową dostępu, natomiast Sąd Pierwszej Instancji dokonał takiej wykładni art. 6, według której można żądać dostępu do zbioru dokumentów określonych jako akta administracyjne.

W czwartym zarzucie odwołania Komisja stwierdza, że Sąd naruszył art. 255 WE, ponieważ wyrok nie opiera się na brzmieniu przepisów, lecz na założeniach wyprowadzonych bez odwołania się do brzmienia przepisów.

Wreszcie Komisja podnosi, że Sąd błędnie uznał, iż oba postępowania dotyczące kontroli pomocy państwa przyznanej Technische Glaswerke Ilmenau GmbH były już zakończone w chwili wydania decyzji w sprawie dostępu do akt administracyjnych, tak więc organy władzy nie miały interesu w utrzymywaniu ich poufności. Stwierdzenie to jest częściowo błędne z powodu

postępowania toczącego się przed Sądem. Sąd miał również błędnie uznać, że rozporządzenie nr 1049/2001 wyprowadziło z użycia wcześniejsze orzecznictwo i właściwe przepisy dotyczące monitorowania pomocy.

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, C 331, str. 29

⁽²⁾ Dz.U. 2001, L 145, str. 43

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 20 marca 2007 r. — Arcor AG & Co. KG przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-152/07)

(2007/C 140/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht (Niemcy).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Arcor AG & Co. KG.

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec.

Przypozwana: Deutsche Telekom AG

Pytania prejudycjalne

Czy dyrektywę Komisji 90/388/EWG z dnia 28 czerwca 1990 r. w sprawie konkurencji na rynkach usług telekomunikacyjnych⁽¹⁾ oraz dyrektywę 97/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. w sprawie wzajemnych połączeń w sektorze łączności elektronicznej w celu zapewnienia usług powszechnych oraz interoperacyjności poprzez zastosowanie zasady dostępu do sieci otwartej (ONP)⁽²⁾ należy rozumieć w ten sposób, że w 2003 r. krajowy organ regulacyjny nie może zobowiązać operatora sieci połączeń wzajemnie połączonej z publiczną siecią telekomunikacyjną do zapłaty na rzecz dominującego na rynku operatora sieci użytkowników pewnej kwoty celem wyrównania deficytu, który powstał po stronie operatora sieci użytkowników w związku z udostępnieniem użytkownikom dostępu?